

men det, han bebrejdede de Herrer af Flertallet, dengang han udtalte sig som deres bestemte Modstander, var netop dette, at de ikke vilde have, at Løsningen skulde overlades til Kongen; thi, sagde han, de Herrer ville ikke, at Ministeriet skal blive, blot fordi Kongen vil det; tvertimod, de ville have, at den kongelige Dom i dette Spørgsmaal skal falde sammen med det folkevalgte Thing, og „hvor bliver saa Landstingets Betydning af, og hvorledes bliver saa Kongens Stilling?“ Det ærede Medlem fandt, at det parlamentariske System betyder „Afskaffelsen af det monarkiske Princip som praktisk Princip i vor Forsfatning“, at det vilde føre til „en Republik med en Konge i Epidusen“; men, sagde han, han var en bestemt Modstander af „ethvert Forsøg, aabent eller skjult, paa yderligere at indskrænke den kongelige Magt og Myndighed; thi det danske Folk er et kongeligfindet Folk“. Derfor fandt han, at den Kamp, som Flertallet havde fremkaldt, vilde „komme til at dreie sig om Kongens Ret“ og kunde let komme til at „koste Folkets Frihed“. Nu siger det ærede Medlem i sin hele Udvikling: Seg indbrømmer Kongens ubetingede Ret til at have en Mening, til at have en Billie, til at gjøre den gjældende og til at udtale den; men det, jeg er saa bestemt imod, er, at Ministeriet skal kunne benytte den kongelige Billie enten til at dække sig eller til at forbedre sin Stilling, eller overhovedet „bruge“ den som Argument i den politiske Debat, som foregaar. Det ærede Medlems Slutningsrække kom tilsidst til at staa paa det for ham vistnok lidet gunstige Punkt, at, saafremt det oplyses, at den Offentliggjørelse, der er flet under Ministeriets Ansvar, er flet efter Hans Majestæt Kongens Onske, er det ærede Medlems Argumentation dermed fuldstændig forvunden under ham (Modsigelse). So, han spidsede sin Argumentation saaledes til, at det i Grunden blev en Beskyldning mod Ministeriet for, at det havde „brugt“ den kongelige Haandskrivelse paa en med dets Onsker overensstemmende Maade, og dette kunde efter hans hele Tankegang kun opfattes saaledes, at han ansaa det Skridt for at være flet, om ikke just mod Kongens Billie eller uden Hans Majestæts Samtykke. (Schjærring: Conseilspræsidenten har jo sagt, at det var med Kongens Samtykke!), saa dog i alt Fald uden hans Onske. Ja, Conseilspræsidenten har sagt det, men jeg taler om det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, og Conseilspræsident er dette ærede Medlem jo endnu ikke. (Afbrydelse af Schjærring). Naar det ærede Medlem vil afbryde mig, maa jeg have Tilladelse til at svare ham; det synes dog at være formeget forlangt, at jeg baade skal lade ham afbryde mig og dog lade være at svare. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har altsaa reduceret sin Argumentation til det Punkt, at, dersom Offentliggjørelsen i Ministerialtidenden er flet efter Hans Majestæt Kongens

Onske, saa har han ikke længer noget Standpunkt, fra hvilket han kan udtale det, han i sin Tale har fremsat. Den Bending, som det ærede Medlem gjentagne Gange har brugt, og som saa at sige dannede Afslutningen af hans første Tale, var, at det ved denne Leilighed ikke dreiede sig om Andet end en Kamp mellem forskellige Klasser og Lag i Befolkningen, en Kamp „for visse Reformers og mod et bestemt Ministerium“ af en bestemt Farve. Jeg tillader mig at sige, at denne Fremstilling af, hvad der er Kampens Gjenstand, er fuldstændig ulorrett, og at den i ingen Henseende stemmer med de virkelige Forhold, der foreligge. Det forekommer mig ogsaa noget stærkt at sige dette netop til en Forsamling som den nuværende, en Forsamling, som nu har tilbragt saa noget nær 2 Maanedes af sin Samværen med ikke at forhandle de den forelagte Reformers, med ikke at ytre sig om de Lovforslag, der ere komne frem, men som efter Udentingsbeslutninger, som det nys blev sagt, har dekretet, hvad der skulde henlægges i Udvalg, og hvad der allernaabigst turde passere til anden Behandling uden saadanne, som overhovedet har holdt sig borte fra Bemyttelsen af alle de parlamentariske Raaben, der for dem som for alle Andre, der ville Reformers, ere de første og vigtigste. Spør kan det dog med nogen Sandhed paastaas, at det, vi kæmpe om, er Reformers, naar vi endog saa høre, at Lovforslag, der indbringes af Regjeringen, Lovforslag, som tidligere have været paa Nippet til at blive gennemførte ved et parlamentarisk Flertal, naar de, siger jeg, betegnes her i Salen som „et Slag i Ansigtet paa Flertallet“, eller, for dog ikke at sige Mere, end der er sagt, „næsten som et Slag i Ansigtet paa Flertallet“? Hvorledes kan det dog paastaas, at den Bestræbelse, der gjør sig gjældende hos Dem, mine Herrer af Flertallet, er en Bestræbelse efter Reformers, naar de selv ved deres Dagsordener have gjort, hvad de kunne, til at forhindre dem selv fra at bringe disse Sager ind paany? Nei, mine Herrer, det, der kæmpes om for Diablikket, er ingenlunde en Kamp om bestemte Reformers mod et bestemt Ministerium, det er noget ganske Andet. Jeg skal leilighedsvis indskyde den Bemærkning, at naar det ærede Medlem, der er Ordbrøer for Forespørgerne, talte om, at fra 1848 eller fra Grundlovens Givelse indtil nu havde det været et enkelt Parti, der havde udøvet den væsentlige Indflydelse paa Landets politiske Liv, og at det, Spørgsmaalet altsaa nu dreiede sig om, var, om dette Parti skulde have Magten udelukkende i Hænde eller om der ikke skulde tilstedes Folket nogen Delagtighed deri, saa kan jeg for det Første, naar jeg gaar Historien igjennem fra 1848 til Dato, ingenlunde finde, at det Parti, hvortil det ærede Medlem sigter, virkelig uafbrudt har været ved Roret, og meget mindre kan jeg, naar jeg tænker mig de sidste 7 eller 8 Aar af vort politiske Liv her i Salen, indbrømme, at dette Parti